

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Ἐπιστολή πρὸς Τιμόθεον Α'– Β'

Οἱ μεγάλοι κόποι καὶ τὰ φρικτὰ παθήματα τοῦ ἀποστόλου Παύλου στὰ Λύστρα τῆς Μ. Ἀσίας, οἱ ὠδῖνες αὐτές, τοῦ γέννησαν ἓνα θαυμάσιο πνευματικό τοκετό, ἓνα ἀγαπητό του πνευματικό τέκνο· τόν Τιμόθεο. Τέσσερις ἦταν οἱ στενότεροι μαθητές τοῦ Παύλου: Σιλουανός (ἢ Σίλας), Λουκάς, Τίτος καὶ Τιμόθεος. Ὁ Τιμόθεος ἦταν κυρίως πρόσωπο «εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενον διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν». Φέρεται δέ καὶ ὡς συναποστολεύς ἔξι Ἐπιστολῶν: Α', Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς, Β' πρὸς Κορινθίους, πρὸς Φιλιππησίους, πρὸς Κολασσαεῖς καὶ πρὸς Φιλήμονα. Ὁ Παῦλος στὶς Ἐπιστολές του τόν προσφωνεῖ «γνήσιο τέκνο!», πρὸς τρίτους δέ λέει περὶ αὐτοῦ: «Οὐδένα ἔχω ἰσόψυχον, ὅστις γνησίως τὰ περὶ ὑμῶν μεριμνήσει· οἱ πάντες γὰρ τὰ ἑαυτῶν ζητοῦσιν, οὐ τὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ· τὴν δέ δοκιμὴν αὐτοῦ γινώσκετε, ὅτι ὡς πατρί τέκνον σύν ἐμοὶ ἐδούλευσεν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον²! Καὶ σ' αὐτόν ὁ Παῦλος ἐμπιστεύτηκε τὴν μεγαλύτερα Ἐκκλησία ἐξ ὧσων ἵδρυσεν, τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἐφέσου.

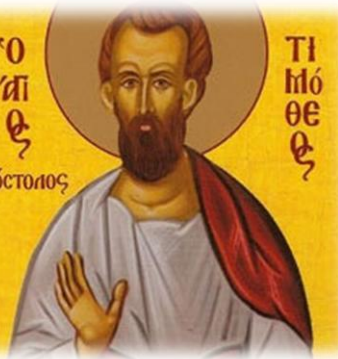
Καὶ οἱ δύο Ἐπιστολές πρὸς Τιμόθεον γράφτηκαν μεταξύ τῶν ἐτῶν 62-68 μ.Χ. καὶ εἶναι μεταγενέστερες τῆς πρὸς Τίτον Ἐπιστολῆς. Ἡ Α' Ἐπιστολή δέν γνωρίζουμε ποῦ γράφτηκε (πιθανόν στὴν Θεσσαλονίκη ἢ σέ ἄλλη πόλη τῆς Μακεδονίας). Ἡ Β' γράφτηκε στὴν Ρώμη, ὅπου ὁ Πᾶυλος βρισκόταν σέ αὐστηρή φυλάκιση «ὡς κακοῦργος³»· εἶναι ἡ τελευταία του Ἐπιστολή, τὸ κύκνειο ᾄσμα του.

Ὁ σκοπὸς τῶν Ἐπιστολῶν εἶναι καὶ ἐδῶ, ὅπως καὶ στὴν πρὸς Τίτον ἐπιστολή, ἡ πολεμικὴ τῶν γνωστικίζοντων αἰρετικῶν, γιατί τό κακό τους εἰσέδυσεν περισσότερο στὴν Ἐκκλησία. Οἱ αἰρετικοὶ αὐτοὶ ὀνο-

μάζουν τό σύστημά τους «γνώση», ἀλλὰ ὁ Παῦλος τό ὀνομάζει «ψευδώνυμο γνώση»⁴.

Κατὰ τὴν Α' πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολή εἶναι ἄνθρωποι ἄπιστοι, διεφθαρμένοι, δαιμονιώδεις, πεπωρωμένοι, ἐμποδίζουσι τόν γάμο καὶ ἀπαγορεύουσι ἰσόβια ὀρισμένες τροφές⁵, ἀσχολούμενοι μέ «βεβήλους καὶ γραῶδεις μύθους», μέ «βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις» καὶ «ἐπαγγελλόμενοι τὴν γνώσιν⁶» στὰ θύμα-

τά τους. Εἶναι «ἀσεβεῖς... ἀνδροφόνοι... ἀρσενοκοῖται» καὶ ὅ,τι αἰσχιστο μπορεῖ νά διανοηθεῖ κανεῖς. Καὶ τέτοιοι πού εἶναι καλά κάνουν νά θέλουν νά ἐπαναφέρουν τόν νόμο· γιατί ὁ νόμος ὑπάρχει γιά ὅσους εἶναι ἀνάξιοι τῆς Χάριτος καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Καὶ στὴν Β' Ἐπιστολή οἱ αἰρετικοὶ αὐτοὶ περιγράφονται παρόμοια: Εἶναι οἱ «ἐνδύοντες εἰς τὰς οἰκίας καὶ αἰχμαλωτεύοντες γυναϊκάρια σεσωρευμένα ἀμαρτίαις, ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις, πάντοτε μανθάνοντα καὶ μηδέποτε εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν δυνάμενα». Εἶναι ὁ Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς τῆς Καινῆς Διαθήκης, οἱ ἀνθιστάμενο στοὺς ἐν Χριστῷ διαδόχους τοῦ Μωυσέως⁷. Ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς αὐτοὺς ὁ Παῦλος ὀνομάζει στὶς Ἐπιστολές του πέντε: Υμέναιο, Ἀλέξανδρο, Φύγελο, Ἐρμογένη καὶ Φιλητό.

Ὁ Ἀπόστολος δίνει στόν Τιμόθεο καὶ τόν τύπο τοῦ καλοῦ ἐργάτου τῆς Ἐκκλησίας· ὡς παράδειγμα μιμήσεως προβάλλει τόν ἑαυτό του. Τόν συμβουλεύει πῶς θά ἀντιμετωπίσει διάφορα πνευματικά, ἠθικά καὶ διοικητικά θέματα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ πάντως ὁ κύριος σκοπὸς τῶν Ἐπιστολῶν εἶναι ἐκεῖνος γιά τόν ὁποῖο καὶ ἀφῆκε τόν Τιμόθεο στὴν Ἐφεσο: «Ἴνα παραγγείλη τισὶ μὴ ἕτεροδιδασκαλεῖν μηδέ προσέχειν μύθοις καὶ γενεαλογίαις ἀπεράντοις⁸».

¹ Α' Τιμ. 1,1-2

² Φιλ. 2,19-22

³ Β' Τιμ. 1,8

⁴ Α' Τιμ. 6,20

⁵ Α' Τιμ. 4,2-4

⁶ Α' Τιμ. 6, 20-21

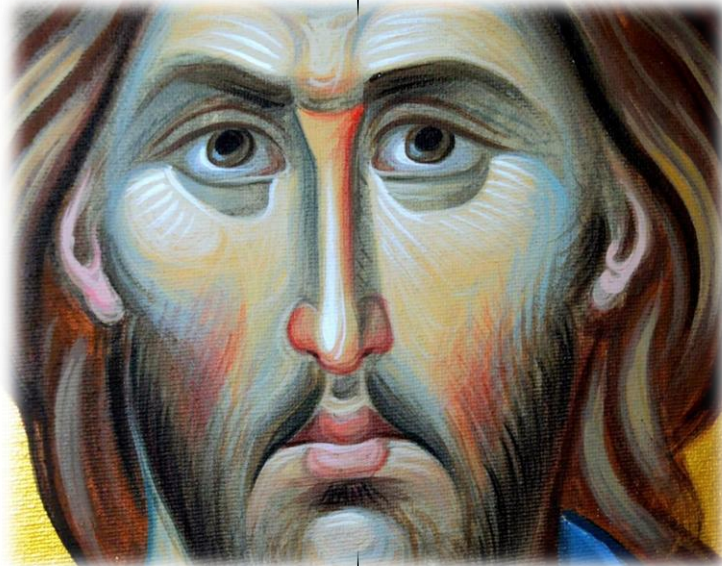
⁷ Β' Τιμ. 3,6-9

⁸ Α' Τιμ. 1,3

Ἡ Θεία Λειτουργία (ΚΔ' μέρος)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΩΜΕΝ ΤΩ ΚΥΡΙΩ

Κυρίως ὅμως εὐχαριστοῦμε ὅλοι τόν Θεό, διά τῆς εὐχῆς τοῦ ἱερέως, γιά τήν θεία Λειτουργία, πού καταδέχεται νά τοῦ προσφέρουμε ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί: «*Εὐχαριστοῦμεν σοι καί ὑπέρ τῆς Λειτουργίας ταύτης, ἣν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν δέξασθαι κατηξίωσας*»! Παραθέτουμε ἐδῶ ἕνα ὠραῖο σχετικό σχόλιο: «*Τόν εὐχαριστοῦμε γιά τήν Εὐχαριστία. Καί ὕστερα ἀπό τήν Εὐχαριστία μᾶς δίνει περισσότερη χάρη. Γιατί ἡ εὐχαριστία ἐκείνου πού παίρνει, κεντρίζει αὐτόν πού δίνει νά δώσει ρήματα μεγαλύτερα ἀπό τά προηγούμενα*⁹». Καί ἡ εὐλογημένη ἀλυσίδα μακραίνει: Χάρις – Εὐχαριστία – Χάρις. Νοιώθουμε τήν πλημμύρα τῆς Χάριτος: «*Γιατί οὔτε ὁ Θεός θά παύσει ποτέ νά εὐεργετεῖ καί νά πλουτίζει τόν ἄνθρωπο, οὔτε ὁ ἄνθρωπος θά παύσει νά εὐεργετεῖται καί νά πλουτίζεται ἀπό τόν Θεό. Γιατί ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι εὐγνώμων (εὐχάριστος) πρὸς τόν Δημιουργό του εἶναι δοχεῖο τῆς ἀγαθότητος καί ὄργανο τῆς δοξολογίας του*»¹⁰.

Ἡ ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΑΝΑΦΟΡΑΣ

Πρόκειται γιά τό σημαντικότερο, θεολογικότερο καί οὐσιαστικότερο τμήμα τῆς θείας λειτουργίας. Χωρίς νά ὑπάρχη διάθεση διακρίσεως στήν θεία λειτουργία σημαντικότερων ἢ μή στιγμῶν, ἐν τούτοις δέν μπορούμε νά παραβλέψουμε τό γεγονός ὅτι ἡ εὐχή τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς εἶναι αὐτή γιά τήν ὁποία τελοῦνται ὅλα ὅσα προηγήθηκαν, ὅπως ἐπίσης καί αὐτή ἀπό τήν ὁποία λαμβάνουν ἀφετηρία ὅλα ὅσα ἔπονται. Καί ἐννοοῦμε ὅλη τήν προεργασία, γιά νά φθάσουμε στόν καθαγιασμό τῶν τιμίων δώρων, καί ὅλη τήν ἀπό τοῦδε καί στό ἐξῆς προετοιμασία μας γιά τήν μετάληψή τους.

Πυρήνας τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς εἶναι ἡ ἀνάμνηση καί ἡ ἐπανάληψη τοῦ μυστικοῦ δείπνου. Αὐτή δέν εἶναι τίποτα ἄλλο παρά ἡ εἰς τό διηνεκές ἐπανάληψη καί ἀνάμνησι τοῦ μυστικοῦ δείπνου (τῆς πρώτης θείας λειτουργίας), συμφώνως τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου «*τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμὴν ἀνάμνησιν*»¹¹. Σημειώνει ἐπί τούτου ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*οὐκ ἄλλην θυσί-*

*αν...ἀλλά τήν αὐτήν ἀεὶ ποιοῦμεν*¹²».

Κατά τήν διάρκεια τῆς εὐχῆς τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς τά προσφερόμενα ὑπό τῶν πιστῶν δῶρα διά τῆς θελήσεως καί τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ Πατρός (εὐχή ἀναφορᾶς ἱεροῦ Χρυσοστόμου), ἢ τῆ «*εὐδοκία τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ Πατρός*», ὅπως σημειώνεται στήν εὐχή τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, μεταβάλλονται σέ σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ, ἀφοῦ καταπεμφθεῖ ἐπ' αὐτῶν τό ἅγιον Πνεῦμα.

Σημεῖον ἀναφορᾶς στήν εὐχή τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς εἶναι τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Πατρός. Ἡ κάθε θεία λειτουργία εἶναι συνάμα καί ἡ ἐνεργοποίηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ Πατρός γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀν-

θρώπου καί τοῦ κόσμου. Σ' αὐτό τό μυστήριο λαμβάνουν μέρος ὅλα τά πρόσωπα τῆς Θεότητος, διαδραματίζοντας ταυτοχρόνως τό καθένα τόν δικό του ρόλο καί ἐκτελῶντας τό δικό του ἔργο. Ὁ Θεός Πατήρ εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος θέλει τήν σωτηρία, ἀλλά καί ὁ τελικός ἀποδέκτης αὐτῆς. Ὁ Υἱός εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος ὑπακούει στό θέλημα τοῦ Πατρός καί ἐνεργεῖ τά τῆς σωτηρίας μας, μέ ἀπο-

κορύφωμα τό πάθος, τόν σταυρό, τόν θάνατο καί τήν ἀνάσταση. Καί τέλος, τό ἅγιον Πνεῦμα, εἶναι αὐτό, τό ὁποῖο συνεργάζεται μετά τοῦ Πατρός καί συνεπικουρεῖ τό ἔργο τοῦ Υἱοῦ, μαρτυρῶντας παραλλήλως τά περί τῆς ἀληθείας τῆς σωτηρίας. Εἰδικότερα δέ στήν θεία λειτουργία εἶναι αὐτό τό ὁποῖο πραγματοποιεῖ τόν καθαγιασμό τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου. Στήν θεία λειτουργία (ἀγία ἀναφορά) ὁ Χριστός ἀναφέρει στόν Θεό Πατέρα ὅ,τι προσέλαβε, ἄρα καί ὅ,τι ἐθεράπευσε (ἔσωσε). Προσφέρει ὅλη τήν κτίση καί ὅλο τόν ἄνθρωπο, τά ὁποῖα ἐξαγιάζει διά τοῦ θανάτου καί τῆς ἀναστάσεώς του.

Ἡ εὐχή τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς ἀρχίζει μέ τήν διακοινική παρακέλευσι «*Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου*» καί τελειώνει μέ τήν εὐχή τῶν διπτύχων. Κεντρικά σημεῖα εἶναι αὐτή τούτη ἡ εὐχή τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς, ἡ ἀνάμνηση τοῦ μυστικοῦ δείπνου, ἡ ἐπίκληση τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί ὁ καθαγιασμός τῶν δώρων, ὁ λειτουργικός διάλογος μεταξύ κλήρου καί λαοῦ, καί τέλος τά δίπτυχα.

Ἐν συνεχείᾳ θά δοῦμε ἕνα πρὸς ἕνα τά σημεῖα τῆς εὐχῆς τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς προβαίνοντας ταυτοχρόνως στά ἀπαραίτητα ιστορικολειτουργικά καί θεολογικά σχόλια.

Συνεχίζεται...

⁹ Ἀββᾶς Ἰσαάκ

¹⁰ Ἅγιος Εἰρηναῖος

¹¹ Λουκ. 22, 19

¹² PG 63, 131

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ἡ Γιόγκα καὶ ὁ Διαλογισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας
Μέρος Γ΄

Ἡ Γιόγκα ἔχει τὶς ἐξῆς ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις στὸν ἄνθρωπο:

α) ΑΥΤΟΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΑ & ΑΥΤΟΘΕΩΣΗ:

«Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὴν ἀνάλυση τοῦ ἴδιου του μυαλοῦ του, μὲ κάτι ποὺ εἶναι ἀπὸ τὴ φύση τοῦ αἰῶνιᾶ ἀγνὸ καὶ τέλειο, δὲν θὰ εἶναι πιὰ δυστυχημένος». Ὁ Γιόγκι ποὺ ἔχει μάθει νὰ ἐλέγχει τὴν Πράνα (τὶς δυνάμεις τοῦ σύμπαντος) «γίνεται σχεδὸν παντοδύναμος, σχεδὸν παντογνώστης»¹³, καὶ «τὸ πιὸ κοινὸ αἶσθημα ποὺ δοκιμάζει ὁ φωτιζόμενος εἶναι ὅτι ἔχει σχεδὸν τέλεια γνώση ὅλων των πραγμάτων, ὅτι ἐπέτυχε δηλαδὴ τὴν Παντογνωσία», ἐννοεῖται ἀπὸ μόνος του.

β) ΜΑΓΕΙΑ: «Ὅταν ὁ Γιόγκι γίνεi τέλειος, τίποτε δὲν θὰ ὑπάρχει στὴ φύση ποὺ νὰ μὴ εἶναι κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχό του. Ἄν διατάξεις τοὺς θεοὺς ἢ τὶς ψυχὲς ποὺ ἔφυγαν νὰ ἔρθουν, θὰ ἔρθουν στὴν προσταγή σου. Ὅλες οἱ δυνάμεις τῆς φύσεως θὰ τὸν ὑπακούουν σὰν σκλάβοι του». Καὶ ἀκόμη: «Ὅταν ἔνας Γιόγκι διαβάξει τὶς σκέψεις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἢ βλέπει ὑπερσυνειδητὰ ἀντικείμενα, τὰ βλέπει σὲ ἓνα ἄλλο εἶδος διαστήματος ποὺ λέγεται Τσιττᾶ-κάσα, τὸ διανοητικὸ διάστημα». Καί: «Στὴν ἀπλή Πραναγιάμα ὑπάρχει ἰδρώτας, στὴ μεσαία τρεμούλιασμα τοῦ σώματος καὶ στὴν ὑψιστὴ αἰώρηση τοῦ σώματος»¹⁴. Στὴν Hatha γιόγκα, ἀλλὰ καὶ στὸν τρίτο καὶ τέταρτο ἰδιαίτερα βαθμὸ ἐνασχόλησης μὲ τὴ γιόγκα, παρουσιάζονται ὑπερφυσικὰ φαινόμενα, ὅπως παρατηροῦνται καὶ στοὺς Θιβητιανούς γιόγκι, ποὺ διδάσκουν τὴν ὑπνωση, τηλεκίνηση, ἐλεγχόμενη τηλεπάθεια, ἀνύψωση, ἐξοδο τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα κ.α.

γ) ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΥΓΧΥΣΗ: Οἱ ἰδρυτὲς θρησκειῶν (Μωάμεθ, Χριστὸς κ.λπ.) ὑπῆρξαν ἀπλὰ μεγάλοι γιόγκιν, διδάσκουν. Μάλιστα καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἀντιμετωπίζεται ὡς Θεός, ἀλλὰ σὰν ἀπλὸς ἄνθρωπος ὅπως ἐμεῖς, ποὺ ἔφτασε ὅμως καὶ κέρδισε τὴν ὑπερσυνειδησία. Ἔτσι, «ὁ ἀληθινὰ ἀφοσιωμένος θ' ἀναγνωρίσει ὅτι Ἐκεῖνος, ποὺ ἦταν τὸ ἰδεῶδες του στὴ ζωὴ, λατρεύεται σὲ ὅλα τα ἰδανικά, ἀπ' ὅλα τα δόγματα, μὲ ὅλα τα ὀνόματα, καὶ μέσα ἀπ' ὅλες τὶς μορφές»¹⁵.

Συνεχίζεται...

ΑΓΙΟΣ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

(21 Δεκεμβρίου)

Ὁ ἅγιος μάρτυς Θεμιστοκλῆς καταγόταν ἀπὸ τὰ Μύρα τῆς Λυκίας καὶ ἔζησε τὸν 3ο μ.Χ. αἰῶνα. Ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βοσκοῦ, ἦταν ὀλιγογράμματος, ἀλλὰ σοφὸς «κατὰ Θεόν». Ἀποδείχθηκε παρηγοριὰ καὶ καταφυγὴ πολλῶν Χριστιανῶν, ἀφοῦ σὲ μεγάλες δυσκολίες τῆς ζωῆς τους, ἀλλὰ καὶ σὲ περιόδους διωγμῶν κατέφευγαν σὲ αὐτὸν καὶ ἀφοῦ τοὺς περιέθαλπε, τοὺς ἔκρυβε σὲ ἀπόκρημνες βουνοπλαγιές. Βέβαια, ὅταν αὐτὸ ἔφτασε στὰ «αὐτιά» τῆς ἐξουσίας, τὸν συνέλαβαν καὶ ἐπειδὴ ἀρνήθηκε νὰ παραδώσει ὅσους φρόντιζε καὶ περιέθαλπε, τὸν ὑπέβαλαν σὲ φρικτὰ βασανιστήρια. Τὸν ἔσυραν κάτω στὴν γῆ, ἀφοῦ πρῶτα φύτεψαν καρφιά καὶ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τελείωσε τὴν ζωὴ του.

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες ὑπῆρξαν οἱ μεγαλύτεροι «ἀντιστασιακοὶ» στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀντιστάθηκαν στὰ ἄθεα καὶ παράνομα προστάγματα τῶν ἀνελεύθερων καὶ τυραννικῶν καθεστώτων τῆς ἐποχῆς τους, ἐπιλέγοντες τὸ «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις». Προτίμησαν τὴν καταφρόνηση τῶν ἀνθρωπίνων προσταγμάτων ἀπὸ τὴν παράβαση τῶν θείων ἐντολῶν. Δηλαδή, ὅταν οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι ἔρχονταν σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ, τότε χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ διάλεξαν τὴν ὑπακοὴ στὸν δεύτερο. Βέβαια, αὐτὸ εἶχε φοβερὲς συνέπειες, ἀφοῦ ὑποβάλλονταν σὲ φρικτὰ βασανιστήρια καὶ στὸ τέλος θανατώνονταν. Ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ ἀντιστέκονταν, γιατί γι' αὐτοὺς ζωὴ ἦταν ὁ Χριστὸς καὶ ὄχι ἡ βιολογικὴ ὑπαρξη. Πραγματικὸ θάνατο λογάριζαν τὴν ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν δειλίαζαν καθόλου μπροστὰ στὸν σωματικὸ θάνατο.

Στὴν πρὸς Διόγνητον Ἐπιστολή, κείμενο τοῦ 2ου μ. Χ. αἰῶνος, ἀναφέρονται μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἀκόλουθα: «Οἱ Χριστιανοὶ πατρίδας οἰκοῦσιν, ἀλλ' ὡς παροικοὶ μετέχουσι πάντων ὡς πολῖται, καὶ πανθ' ὑπομένουσιν ὡς ξένοι· πάσα ξένη πατρίς ἐστὶν αὐτῶν, καὶ πάσα πατρίς ξένη ... πείθονται τοῖς ὠρισμένοις νόμοις, καὶ τοῖς ἰδίοις βίοις νικῶσι τοὺς νόμους».

Δηλαδή, γιὰ τοὺς Χριστιανούς ἀληθινὴ πατρίδα εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τὴν ἐπίγεια πατρίδα τὴν θεωροῦν, ὅπως καὶ εἶναι ἄλλωστε, προσωρινή. Κάθε ξένο τόπο τὸν αἰσθάνονται πατρίδα τους, ὅπως καὶ τὴν ἐπίγεια πατρίδα τοὺς τὴν αἰσθάνονται ὡς ξενιτεία. Εἶναι ἡσυχιοὶ πολῖτες καὶ ὑπακούουν στοὺς νόμους, ὅμως μὲ τὴν ζωὴ τοὺς νικοῦν καὶ ὑπερβαίνουν τοὺς νόμους.

Δηλαδή, ὅταν οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, τότε γίνονται ἀναρχικοί. Ὅμως ἡ ἀναρχία αὐτὴ εἶναι μιὰ καθ' ὅλα ὑγιὲς κατάσταση, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει σὲ αὐτοὺς ἀντιπάθεια καὶ μίσος πρὸς τὴν ἐξουσία καὶ ὅσους τὴν ἀσκοῦν.

¹³ Βιβεκανάντα, σελ. 36, 58

¹⁴ ἔνθ. ἄνωτ. σελ. 57, 71, 103

¹⁵ ἔνθ. ἄνωτ. σελ. 96, 97, 158

Κυριακή	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο
Μήν Δεκέμβριος έχων ημέρας 31 'Η ημέρα έχει ώρας 9 και ή νύξ ώρας 15	1 Άγιασμός 8.30 π.μ.	2 Όσ. Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.	3 Πανηγ. Έσπερινός Κοιμητηριακό Παραεκκλήσιο 5.00 μ.μ	4 Άγ.Βαρβάρας Κοιμητηριακό Παραεκκλήσιο Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.		6 Άγιου Νικολάου Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ. *** Έσπερινός Κυριακής 5.00 μ.μ
7 ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' Λουκά Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	.	9 Σύλληψις Άγ.Άννης Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.	10 3 ^η ΙΑΤΡΙΚΗ ΗΜΕΡΙΔΑ Θέμα: «Πρόληψη Καρκίνου του Μαστού & Παχέως Έντέρου» 6.00 μ.μ	11 ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ 8.30 μ.μ έως 01.00 π.μ.	12 Άγ.Σπυρίδωνος	13 Άγ.Έυστρατίου Παραεκκλ. Άγ. Δημητρίου Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ. *** Έσπερινός Κυριακής 5.00 μ.μ
14 ΚΥΡΙΑΚΗ Προπατόρων Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	15 Άγ.Ίερομ. Έλευθερίου Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.	.	17 Άγ.Διονυσίου Αιγίνης Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.	Τò μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως τελεῖται κάθε Τρίτη. Στις 2,16 ἀπὸ τις 10 π.μ. & 9 Δεκεμβρίου ἀπὸ τις 4.30 μ.μ.		20 Άγ.Ίερομ. Ίγνατίου Παραεκκλ. Άγ. Αναργύρων Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ. *** Έσπερινός Κυριακής 5.00 μ.μ
21 ΚΥΡΙΑΚΗ πρό ΧΡ Γεννήσεως Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	22 ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΕΥΧΕΛΛΙΟΥ 5.00 μ.μ.	23 ΜΕΓΑΛΕΣ ΩΡΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 5-7 μ.μ.	24 ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ & Θ.Λειτουργία Μ.Βασιλείου 7.00 π.μ. *** Μ.Απόδειπνο 5.00 μ.μ.	25 ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΣ Όρθρος & Θ.Λειτουργία 5.30 π.μ.	26 Σύναξις Θεοτόκου Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ. *** ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΑΓ.ΣΤΕΦΑΝΟΥ 6.00 μ.μ.	27 ΑΓ.ΣΤΕΦΑΝΟΥ Αρχιερατική Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ. *** Έσπερινός Κυριακής 5.00 μ.μ.
28 ΚΥΡΙΑΚΗ Μετά την ΧΡ Γέννησιν Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.	Κάθε Παρασκευή και ώρα 6.00 γίνονται οι εβδομαδιαίες όμλίες του π.Χρυσοβαλάντη, με θέμα: «Βίος & Διδασκαλία του ιερού Χρυσοστόμου»		31 Πανηγυρικός Έσπερινός Πρωτοχρονιάς 5.00 μ.μ.			Οι ιερείς διακονούν στο Κοιμητήριο κάθε Σάββατο 11-12 π.μ.

ΠΡΩΤΟ ΔΙΑΚΟΝΟΣ

Περιοδικό Πνευματικής Οικοδομής

Γ.Ν. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου & Αγίου Στεφάνου

Δ. Ε. Αγ. Στεφάνου - Δήμου Διονύσου Ἀττικῆς

Διεύθυνση: Κοιμ.Θεοτόκου 11, Ἀγ.Στέφανος 14565 Τηλέφωνο/ Fax: 210 8141919

email: enoria_koimth_agst@yahoo.gr Διαδίκτυο: www.agios-stefanos.gr

Έτος 3^ο Τεύχος 35^ο - Δεκέμβριος 2014